

Føroyingar hjálpa heimleysum í Keypmannahavn

LAGT TIL RÆTTIS: Barbara Holm

»HUGSA VIÐ
HJARTANUM«

TAÐ VAR **HØVUÐSBOÐSKAPURIN** Á CHRISTIANSHAVNSTORG Í **KEYPMANNAHAVN** Í FARNU **VIKU**, TÁ IÐ **DANIR** OG **FØROYINGAR** VÓRU **SAMAN** UM AT GEVA EINA **HJÁLPAÐI** HOND TIL TEY **HEIMLEYSU** Í **KEYPMANNAHAVN**. Í NAKRAR **TÍMAR** VAR **TORGID** Á **CHRISTIANSHAVN** KARMUR UM EITT **VÆLGERANDI** TILTAK, HAR **HEIMLEYS** FINGU **HØVIÐ** AT FINNA SÆR **KLÆÐI**, FÁA **MAT** OG DREKKA OG EITT GOTT **PRÁT** VIÐ TEY **LUTTAKANDI**. **SOSIALURIN** VAR Á **STAÐNUM** OG HITTI NAKRAR **FØROYINGAR**, SUM HØVDU **SETT** HENDAN **DAGIN** AV TIL **FRAMA** FYRI **HEIMLEYSUM**. HER ERU **MYNDIR** OG **FRÁSAGNIR** FRÁ **TILTAKINUM**

Goyma heimleys burtur í Føroyum

Í Keypmannahavn er tað púra vanligt, at ein hittir heimleys nærum hvørja ferð ein ferð út um dyrnar. Tað er ein vanligur trupulleiki, sum allir íbúgvar í Danmark eru væl vitandi um. Men í Føroyum er støðan øðrvísi. Her roynir man at goyma burtur tey heimleysu, so trupulleikin ikki sæst.

Bárður Dal Christiansen og Rasmus Borðoy ásanna báðir, at í byrjanini var tað trupult at síggja heimleys hvønn dag. Men kortini er hetta nakað, sum Bárður er vanur við úr Føroyum.

— Tá ið ein gongur í Kommunuskúlanum, so sær ein heimleys hvønn dag. Kanska var tað ikki líka ógvusligt sum her, men

tað var ein veruleiki, sum vit sóu hvønn dag, greiður Bárður frá.

Rasmus heldur, at í byrjanini var tað óbehagiligt at síggja heimleys á gøtuni hvønn dag, men tað er ein veruleiki sum ein má fyrihalda seg til - eisini í Føroyum.

— Í Føroyum skulu tey goymast burtur. Vit skulu ikki síggja tey. Men at gerast heimleysur kann henda fyrri tey flestu. Tey allar flestu heimleysu sum eg tosi við hava havt eina ringa lagnu, og tað kann henda fyrri øll, sigur Rasmus.

Teir báðir góvu klæðir til tey heimleysu, og hjálpt til á staðnum.